

Сирійська Герніка Путіна

Сирійська авантюра Путіна не відрізняється від історичних прикладів минулого. Мені вона нагадує горезвісні тридцяті роки минулого століття, коли інший диктатор удався до демонстрації власної військової потуги в Іспанії, аби врятувати тамтешнього правителя – генерала-заколотника Ф. Франко. Останнього теж ніхто не обирав, але йому це не завадило оголосити себе рятівником тодішньої Іспанії та Європи загалом.

У Гітлера також не було сполучення із Франко сухо-долом, і, попри оголошені західними країнами морську блокаду та нейтралітет, він без жодних перешкод постачав іспанським фашистам морем сучасну зброю та «добровольців». Саме морем із Гамбурга до захоплених франкістами портів прибули воювати на іспанській землі німецькі військові «Легіону «Кондор». Там і випробували нову тактику майбутнього «бліцкригу». Німецькі Військово-повітряні сили (люфтвафе) відпрацьовували в Іспанії тактику мобільної підтримки наступу механізованих військ, тобто завдання потужних бомбових ударів по укріпленнях і військах республіканців. Такий собі полігон на крові, що мав на меті придушення Іспанської Республіки на користь закріплення при владі генерала Франко.

Пізніше до Гітлера приєднався Муссоліні. Італійський диктатор також надіслав до Іспанії власний експедиційний корпус, що брав участь у війні на боці Франко. Так закладалися підвалини злочинної коаліції Берлін–Токіо–Рим, безкарність якої (адже Захід заплющив очі на дії диктаторів у Іспанії) призвела до розв’язування Другої світової війни. Цю пожежу довелося гасити вже всім разом, бо вона мала жахливі наслідки.

Але це було трохи пізніше, а тоді, 26 квітня 1937 року, трапилася трагедія Герніки. Назва цього невеликого беззахисного мирного іспанського міста в Країні Басків, знищеного німецькими бомбами, стала відома всьому світові. Від бомб люфтвафе, які спричинювали численні пожежі, загинули понад 2000 мирних мешканців – дорослих і дітей.

Глибоко вражений цією подією, відомий іспанський художник Пабло Пікассо на замовлення республіканського уряду створив свою відому картину «Бомбардування Герніки», що експонувалася на Всесвітній виставці в Парижі. Операція німецького «Легіону «Кондор» під криптонімом «Рюген», яка призвела до знищення Герніки, стала синонімом першого такого прикладу жорстокості та воєнного злочину.

До речі, злочин німецьких військових полягав не так у тому, що вони атакували з повітря беззахисне мирне місто – ні, там були й військові об’єкти, адже в Іспанії тривала громадянська війна. А в тому, що німці застосували тактику масованого бомбардування, не дуже розбираючись, де – житлові квартали, а де – військові цілі. Й саме масоване неприцільне бомбардування з використанням важких та запалювальних бомб призвело до трагедії з великою кількістю жертв.

Тож атака на Герніку не випадково є однією з найрезонансніших подій довоєнного часу. Проте, на жаль, світова спільнота так і не спромоглася роздивитися в діях агресора майбутньої загрози. Замість рішучих дій проти нього західні політики вдалися до поступок, які призвели до Мюнхена. Тому вже згодом німецькі бомби почали падати й на інші міста різних країн континенту – Лондон, Ковентрі, Варшаву, Ленінград... У відповідь бомби союзників нищили

вже німецькі міста – Берлін, Дрезден, Гамбург тощо. Але Герніка в цьому страшному переліку була перша. І, як виявилось, аж ніяк, на превеликий жаль, не остання.

Так ось Путін також на прохання Б. Асада почав свою заморську операцію, яку журналісти назвали «буря в склянці», з бомбардувань і ракетних ударів своїх повітряно-космічних сил по цілях на території Сирії. Дивна річ, але сили російського експедиційного угруповання в Сирії багато в чому діють за тією самою схемою, що й свого часу «Легіон «Кондор» в Іспанії. І експедиційний корпус дістався туди морським шляхом. Путін воює за збереження при владі іншого спадкового диктатора та свого останнього союзника у світі Б. Асада.

Зокрема, за даними західних розвідувальних і дипломатичних джерел, більшість російських бомбових і ракетних ударів спрямовані не на «Ісламську державу», а на сили поміркованої сирійської опозиції, підтримованої західною коаліцією. Наприклад, у Держдепі США вважають, що 90 відсотків російських авіаударів спрямовані проти сил, опозиційних Б. Асаду, і лише 10 відсотків – проти ІДІЛ та інших терористичних угруповань.

Наслідками масованих бомбардувань урбанізованих територій із використанням застарілих боєприпасів вільного падіння є масова загибель мирного населення, збільшення кількості поранених і потоку біженців. Після інциденту зі збиттям російського бомбардувальника Су-24 бомбардування та ракетні обстріли російськими силами транспортних комунікацій, гуманітарних конвоїв, продовольчих складів, житлових будинків і навіть мечетей у Сирії почастишали. Й це наближає гуманітарну кризу.

І аж ніяк не випадково німецьке видання *Bild* нині визнає російського президента Путіна одним із найбільших воєнних злочинців у Сирії, «на рахунку» якого бомбардування мирного населення, знищення цивільних об’єктів, лікарень і гуманітарних вантажів.

Цікаво, чи знайдеться сьогодні художник, який наважиться намалювати щось подібне до всесвітньо відомої картини Пікассо? Приміром, «Бомбардування Алеппо», «Бомбардування Талбісеха», «Бомбардування Раки» або ж багатьох інших сирійських «гернік» за визначенням?

І чи усвідомлюють на Заході, особливо у країнах ЄС, які наслідки матиме подальше загравання з агресором?

Пабло Пікассо. «Герніка». 1937 рік